

*Момчило Суботић**
Институт за политичке студије, Београд

ИЗ ПОЛИТИЧКЕ МИСЛИ ДРАГОША КАЛАЈИЋА**

Сажетак

Аутор је у свом чланку презентовао политичку мисао Драгоша Калајића, свестрано талентованог српског сликара и публицисте. Калајићеву политичку мисао, ставове и друштвени ангажман приказали смо ишчитавањем, промишљањем и анализом његових публицистичких, политичких и геополитичких дела.

То се односи на Калајићеве колумне у „Дуги“ и другим часописима, као и на његове главне књиге: Америчко зло – прва и друга књига, Последњи Европљани, Русија устаје и друге књиге, као и списе других аутора о Калајићевом делу или поводом њега.

У раду откривамо да је Калајић био уверени „Европљанин“, заговорник Европе нација, традиционалних – постојећих, а противник Европске уније за коју је говорио да је америчка творевина, те да је Европа од Другог светског рата окупирана од америчке плутократије. Калајић се залаже за обнову европске идеје и политике засноване на осовини Берлин – Москва - Токио, а против америчке лихварске политике.

Овај просвећени Србин и Европљанин, разочаран поданишћом европског Запада према „америчком злу“, сву своју пажњу окреће према Русији (и Србима) као још преосталим – „последњим Европљанима“, способним да изврше ослобођење и обнову Европе.

* Научни саветник

** Овај рад је настао у оквиру научног пројекта бр. 179009 који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

Кључне речи: САД, Америчко зло, Европа, последњи Европљани, Срби, српске земље, Русија, Драгош Калајић.

На европској Крајини

Драгош Калајић (1943-2005), духом, стасом и префињеним стилем излагања своје вишеслојне богате мисли, овај ренесансни Србин био је особена фигура српске и европске културне и јавне сцене. По образовању уметник-сликар и ликовни критичар, по животном занимању новинар и истакнути српски публициста и геополитичар, аутор бројних текстова посвећених феномену „новог светског поретка“ и његовим последицама на простору бивше Југославије. Овај политиколошки део његове свестране и садржајне биобиблиографије покушаћемо представити стручној и широј читалачкој јавности, са уверењем да чинимо нешто корисно за српску политичку и геополитичку мисао.

Калајић је активно учествовао у одбрани српског народа у Републици Српској Крајини и Републици Српској у току разбираспада друге Југославије; чинио је то непосредно на фронту са српским борцима, али исто тако и упознавањем светског јавног мњења са историјском позадином југословенског сукоба. Указивао је на улогу традиционалних српских противника из првог и друго светског рата (Ватикан, Немачка, те унутрашњи: Хрвати, босански муслимани и косовски Шиптари), којима су се прикључиле САД предводећи Запад, који је из српског савезника прометнуо у непријатеља.

Калајић је свакако један од најзаслужнијих да се са српском страном рата упознају родољубиви руски интелектуалци који су у оквиру Друштва руско-српског пријатељства долазили на прве линије фронта дивећи се храбрости и патриотизму српских бораца, који, како су истицали руски пријатељи, бранећи српство- бране и Русију. Као виђени српски интелектуалац и борац против нема ни „новог светског поретка“ Калајић је деведесетих година у више наврата боравио у Русији, држао предавања и водио разговоре са руским писцима, уметницима и другим родољубивим интелектуалцима, како да се Русија реши пошести туђинске русофобске власти, која је била претња не само духовном и материјалном пустошењу словенске матице, него и потпуном нестанку ове велике др-

жаве. На домаћем терену Калајић је био веома активан у „Одбору за истину“ о Радовану Караџићу.

Током НАТО агресије био је ангажован у Италији као новинар ТАНЈУГ-а, како каже из два разлога: да помогне југословенском амбасадору у Риму и друго, да прикупи грађу за књигу о ЕУ, у којој доминира питање – да ли је ЕУ заиста европска? На ово питање одговор Калајића је изразито негативан, јер ЕУ каква је данас представља америчку творевину а не европску. Стога ћемо направити преглед Калајићеве политичке мисли презентујући кључне делове његових књига.

Такође, Калајићева јавна активност одвијала се и његовим наступима на телевизији, и у том смислу незаборавне су његове емисије из ТВ серијала *Мон Блан*, у којима је он држао предавања у више наставака на тему: а) Шта је геополитика? ; б) Курцију Малапартеу; в) На европској Крајини; г) Предсказање, а посебно је упечатљиво остало његово готово двочасовно јавно ТВ предавање О америчком злу. Свако од ових својих предавања Калајић почиње са : „Помаже Бог браћо и сестре Срби и остали истински Европљани“, а завршава са: „Самопоштовање је темељ сваког ваљаног самопоуздања“. Пре него што пређемо на презентовање и анализу Калајићевих књига, неопходно је неколико речи да кажемо о сваком од ових предавања.

Кад је реч о темату: *Шта је геополитика?* Калајић веома компетентно обрађује једну доскора на југословенском, поготово на српском простору занемарену научну дисциплину: као врстан познавалац геополитике он даје историјски преглед геополитичких мишљења почев грчких мислилаца, Аристотела, Хипократа (који се није бавио само лекарском етиком, МС) и других који су политичке облике друштва доводили у везу са географским положајем појединих држава и народа. Затим Калајић детаљно образлаже геополитику двојице значајних аутора, Рудолфа Кјелена и Карла Хаусхофера, који су државу схватили као жив организам, која као и сваки други живи организам настаје, живи, развија се, стари, пропада и нестаје. Од шведског политиколога и географа Кјелена потиче и име геополитике. Код Срба се геополитиком, односно географијом као њеном основом први бавио Владимир Карић, у свом опису Србије, и као земље и као народа, затим Милош Младеновић у свом делу *О геополитици*. Калајић посебно подвлачи геополитичко учење француског адмирала Кастекса који истиче: „Историја света је

историја мора против копна“, то је рат новца (меркантилних сила) против духовних. Калајић при томе истиче чињеницу да светско море чини 9/12, а копно 3/12, те да су поморске силе у знатној предности. Такође, ове морске силе своју цивилизацију заснивају на пљачки, отимању, на паразитском поимању света и живота, док копнене своје ставове граде на духовности, раду, производњи и сл. У даљој анализи Калајић се бави геополитичким значајем Велике Британије, као и опадањем њене геополитичке моћи у савременим условима, првенствено због недостатка географског средишта ове бивше империје, о чему је писао амерички геополитичар Махан, које се сада преноси на једно неупоредиво веће острво – на САД које поседују одговарајуће географско средиште, али као недостатак појављује се етничка нехомогерност. Због етничке нехомогености амерички геополитичари посегли су за стварањем америчке нације, која не може бити него вештачка творевина створена из америчког *melting pota*. Стога није чудо што Хантингтон процењује да ће САД због етничке нехомогености постати као Уједињене нације, конгломерат разних нација, а Литвак истиче да ће постати Трећи свет, у којем ће Хиспаноамериканци и други људи црне пути постати већина становништва САД. Ако се има у виду да данас 1% поседује 40% богатства у САД, Америка ће не само постати већински црна, него ће и већина и белих и црних живети у бедности и сиромаштву.

Данас САД, како истиче Пол Кенеди, пате од диспропорције између финансијске моћи и тежње да остану хегемонистичка светска сила. То још увек успевају захваљујући монополу у штампању долара без покрића и вођењем континуираних ратова у целом свету од Другог светског рата до данас.

Калајић подсећа да геополитичари деле свет на три геополитичке зоне: Хартланд, Римланд и Спољни острвски прстен. Осим Рацела и Кјелена посебно наглашава значај енглеског геополитичара Хелфорда Џон Макиндера. Калајић истиче геополитичку мисао Макиндера (*Географска осовина историје*), са његовог предавања на Краљевском колеџу 1904, кад је изнео познату сентенцу о значају *heartlanda* (срца земље): „Ко влада истоком Европе, влада пределом срца. Ко влада пределом срца, влада светским острвом (Евроазија). Ко влада светским острвом, влада светом“.¹⁾

1) Види: Момчило Суботић, Хрвати и Босна. Геополитичке замисли у Хрватској према Босни и Херцеговини, Бели анђео, Шабац, 2002, 14.

Даље, Калајић истиче геополитички значај Русије и њену историјску улогу у одбрани Европе, почев од Битке на Куликовском пољу (1382), али и двовековно константно непријатељство Запада према Русији и њеној тежњи да изађе на топла мора. То се нарочито види код Данилевског у његовом делу *Русија и Европа*. Калајић је оптимиста кад је у питању руска ослободитељска и обновитељска мисија, и смтра да ће се Русија одупрети непријатељском Западу јер је то успела и при покушају Наполеона, затим Хитлера, па ће и сад у време стварања, антируског „новог светског поретка“.

Предавања под насловом *На европској Крајини* садрже између осталог геополитички значај Блиског истока, те геополитичке раскрснице на којој се сусрећу све светске културе, вере и цивилизације, сви светски језици, који представља својеврстан праузор света. Ту је формиран истински *melting pot*, не као вештачки амерички који они желе да поставе као светски модел. Блиски исток је због својих енергетских ресурса и данас актуелан, некад у жижи британске, а данас америчке геополитике. Калајић даље на Епу о Гилгамешу повлачи паралелу са данашњим западним потрошачким друштвом и сексуалном револуцијом, у којима је Њујорк нови Вавилон. Посебну пажњу Калајић посвећује Геополитичком значају прве Југославије, која је створена да буде бедем германском утицају, под утицајем масона о чему сведочи Масонска ложе Велики оријент, која поздравља стварање југословенске државе, и она је заправо масонски пројекат. Калајић истиче и понуду Немаца пред Други светски рат југословенској влади да остане политички и војнички неутрална, а заузврат добиће луку Солун, али је акт од 27. марта било дело англофилских масона. Затим Калајић детаљно наводи насилно понашање Немачке у југословенском рату 1990-1995, кад су признали противуставну и насилну сецесију Словеније и Хрватске, а потом и муслиманско-хрватске стране у БиХ, а игнорисали право српског народа у Републици Српској Крајини и Републици Српској. Данас је Европска унија псеудоним за Немачку, што је признао и немачки министар Шојбле, истиче Калајић.

Калајић говори и о значају исламске тзв. зелене трансверзале, повучене још у 17. Веку, коју је Запад на челу са САД оживотворио и ојачао након Дејтона. С тим у вези Калајић помиње и Иницијативу за сарадњу земаља југоисточне Европе (СЕЦИ) коју поред свих република бивше Југославије, чине и Румунија, Бугарска, Молда-

вија, Грчка, Албанија и Турска, дакле 12 држава са око 150 милиона становника од којих већину чине муслимани. Ова америчка иницијатива заговара рушење царинских баријера и у суштини представља чврст темељ за обнову османске империје. Амерички аутори ову иницијативу називају Трећа америчка империја. Прва америчка империја била је освајање и стављање под својеврсну америчку контролу Северне и Јужне Америке, Друга је настала после Другог светског рата, кад је САД под своју доминацију ставила европски Запад и пацифичку зону, и трећа се односи на Балкан. Са овом акцијом САД постају подунавска и црноморска сила без премца. Мета је Црно море и Крим, а циљ Русија, одвајање Украјине од Русије, што се данас јасно види изазвањем револуције у овој словенској држави.

У предавању *Курцију Малапартеу* Калајић анализира неколико књига овог значајног италијанског списатеља руског порекла.²⁾ Калајић се бави презентовањем и анализом Малапартијевих књига: „Кожа“, „Капут“, „Мама марча“ (Трула мајка), те „Волга извири у Европи“. Неке од ових књига преведене су на српски језик. У „Кожи“ он пише о ужасима америчких окупатора. Малапарта у својим књигама, иако опредељени фашиста италијанског типа, пише заправо о моралном и цивилизацијском паду европског западног човека. „Капут“ је писао на немачком и у њему сведочи о ужасима које су чинили нацисти и њихови савезници у Другом светском рату. Он пише о узалуд погинулим за Европу. Посебно је описао језиве злочине усташа над српским становништвом у независној хрватској држави. Нарочито је језиво његово сведочење о сусрету са Павелићем кад му је овај показао у кошарици 20 килограма српских очију које су му поклониле његове одане усташе. Малапарта је мислио да се ради о морским плодовима - остригама. Описао је и страшне слике бомбардовања Београда 6. априла 1941. године; издају, ужасе, пљачку ... И послератну Европу по Малапарти води гомила злих, кукавица и имбецила, истиче Калајић, указујући да је и данас тако.

2) Курцио Малапарте није хтео да узме презиме свог званичног оца Немца, већ је узео псеудоним Малапарте што значи Злостран, знајући за своје руско порекло по свом биолошком оцу - скулптору Павелу Трубецкоју.

Америчко зло

Калајић у предговору ове своје књиге³⁾ истиче да он њоме обрађује феномен који би се могао одредити као синтеза „јудеопротестантске концепције економије, анархичног индивидуализма и принципа грађанског друштва, у којем је власт трећег сталежа прерасла у плутократију“. На огромним просторима „новог континента“, далеко од обуздавајућих норми европске културе и морала, ова експлозивна смеша је нарасла до планетарних размера, добијајући нескривене патолошке црте и својства. Прве жртве америчког зла постале су величанствене културе староседелца који су били изложени суровом духовном и биолошком геноциду. Други убитачан талас насиља обрушио се на „Јужњаке“ који су од Европе наследили отмену архаичност земљорадничког феудалног начина живота што се формира још пре француске револуције...⁴⁾

Калајић на питање: Шта повезује масонерију, либерални капитализам, дужничку економију, „нови светски поредак“, концентрационе логоре, клонирање оваца, болест „лудих крава“ и мноштво других патената модерне цивилизације Запада?, одговара овако: „... По најсажетијем одређењу, масонерија је мајмунска имитација витешких редова и карикатура надрелигијске тачке слагања духовних елита. Основана почетком XVIII столећа, окупљајући свештенике који су изгубили веру у Бога, декадентно и развлашћено племство те надасве нове богаташе жељне звучних титула и приступа племићима а без икаквих заслуга, масонерија се уселила, попут паразита, у испражњене ложе веродостојних масона, градитеља катедрала, који су остали без поруцбина и посла, силом буржоаске секуларизације и времена безверја. Од тада па до наших дана, масонерија је била и остала место нечасних ортаклука малограђанске нискости, по формули „ја теби-ти мени“...⁵⁾

Стога Калајић сматра да се данашњи свет налази под влашћу лихвара. Позивајући се на Мандевилу (1670-1733), он констатује да је похлепа главни покретач напретка и извор богатства док су врлине непријатељи човека и друштва. Тај систем доносио је и доноси жељене профите „Великој“ Британији а данас САД, захваљу-

3) Драгош Калајић, Америчко зло, БИГЗ, 1993, 6.

4) Види: Јуриј Лошчиц, Америчко зло, друга књига, Уместо говора, ИКП Никола Пашић, Београд, 1998, 291.

5) Драгош Калајић, Америчко зло, књига друга, 262.

јући одговарајућој војној и политичкој хегемонији, уз стравичне губитке и пустошења у свим осталим, вишим, надекономским димензијама човека и друштва. Сви остали учесници у економској арили света, поготову земље Трећег света и Источне Европе – на путу „транзиције“ као још горем стању колонијалне потчињености – ако прихвате и примене модел либералног капитализма и одговарајућег „отвореног“ или „глобалног тржишта“, дакле налог уклањања свих самоодбрана и прописе или рецепте ММФ и Светске банке, имају гарантовану пропаст, хроничну беду па и глад.⁶⁾

Похлепа се не исплати - „На врху своје моћи, након победе у Првом светском рату, „Велика“ Британија је поседовала псеудоимперијалне поседе широм свих континената, величине преко тридесет и два милиона квадратних километара, плус 2,5 милиона под мандатном управом. У року од пар деценија британска псеудоелита је изгубила скоро све колонијалне и мандатне поседе јер их *de facto* никад није ни поседовала. Стварни поседници били су њени налогодавци који су центар лихварске интернационале, након Првог светског рата, преселили у Њујорк, дакле на геостратешки подобније тло, поневши са собом и колоније, у нови облик колонијализма, звани „дужничка економија“, оставивши „Велику“ Британију на цедилу, да збрињава растућу масу имиграната из опустошених земаља Трећег света.

Америчка плутократија данас даљинским управљачем, из Њујорка или Вашингтона, налаже британској псеудоелити да обавља најпрљавије послове, међу којима је најзначајнији саботирање изградње Европске уније. Унутар ЕУ „Велика“ Британија је „тројански коњ“ америчке плутократије који ревносно подрива и пречи сваки ујединитељски пројект и покрет, почевши од оног ка стварању заједничке монете, екиа (евра, МС), који треба да превлада паразитску хегемонију долара.⁷⁾

Кисинџер је својевремено рекао: „Бити непријатељ САД је опасно али бити пријатељ САД је кобно“. Калајић на ово додаје: „Још кобније је бити пријатељ пријатеља САД, дакле „Кепец Британије“. Српски народ је то искусио по цену стравичних страдања, особито почевши од 27. марта 1941. године, дакле од војног удара који су извршили англофилски генерали и политиканти масонске

6) Исто, 264.

7) Исто, 266-267.

обедијенције (послушности) по налогу из Лондона, а у корист лихварске интернационале и непријатеља Европе и Европљана.⁸⁾

Калајић оспорава тезу по којој су САД империја као и историјска паралела Рим- Вашингтон. Али напомиње: „Далеко сам од помисли да оспоравам аналогije између римске империје и САД, које су уочавали и уочавају многи врсни осматрачи сцене историје, од Освалда Шпенглера до Хенрија Кисинџера...Под светлом историјских искустава писац ових редова види много плодносније и основаније паралеле између САД и низа неевропских, афричких те азијских псеудоимперија, од Картагине, преко Вавилона до Хазарије. Све те псеудоимперије, биле су, као и америчка, изразито робовласничке и пљачкашке, паразитске и лихварске, засноване на материјалистичким идеологијама и сујеверјима, на идолатријама разноврсних облика „златног телета“ и профита ради профита, уз свеопшту комерцијализацију свих односа, не само оних између људи већ и између људи и богова. У домену посебних аналогija, Картагина је праузор америчког „melting pota“ а хазарско псеудоцарство владавине лихварства и серијске производње обезличених и лоших али јефтиних роба за масовну потрошњу, типа *made in USA*“.⁹⁾ Калајић подсећа да је Рим на врхунцу своје политичке моћи имао скоро три милиона становника од којих су само шездесет хиљада били етнички Римљани, дакле Европљани. Све остало била је „international crowd“ имиграната афричког и блискоисточног порекла, привучених могућношћу паразитског живота те бесплатним хлебом и бесплатним играма.¹⁰⁾

У тексту *Црном магијом против Ирана*, са поднасловом *Смисао Рузвелтовог „Једног света“* Калајић истиче : „Иза помпезних парола о универзалној слободи трговине и промета капитала крије се заправо нетрпељивост према свему што се опире капиталистичкој уравниловки односно свођењу свега на монетарну цифру и извор профита“, те да су данас актуелна рушења остатака суверенитета националних држава.¹¹⁾ При томе помиње да данас у САД животари или умире око осам милиона хроничних зависника од хероина и кокаина. За њима следе двадесет три милиона „повремене

8) Исто, 270.

9) Драгош Калајић, *Америчко зло*, књига друга, ИПК „Никола Пашић“, Београд, 1998, 284-285.

10) Исто, 285.

11) Драгош Калајић, *Америчко зло*, БИГЗ, 1993, 56.

них“ или „викендашких“ потрошача хероина и кокаина те осамнаест милиона редовних потрошача марихуане.¹²⁾

Сличност између либерализма и комунизма

Занимљиво је Калајићево схватање о сличности између либерализма и реал-социјализма и марксизма. Он сматра да се неуспеси реал-социјализма имају приписати марксизму, и то „идиотизму марксизма“.¹³⁾ „Реал-социјализам и либерал-капитализам су два само привидно антагонична а заправо комплементарна система исте цивилизације квантитета, који теже уништењу свега светог, божанског и племенитог у човеку и свету“.¹⁴⁾ Либерализам потиче из протестантске и јеврејске религије – како су учили Макс Вебер и Вернер Зомбарт, стога либерални капитализам просперира више у протестантским него у католичким, а поготово у православним земљама.

Ова теза је више него актуелна и могла би да послужи српским политичарима, економистима и идеолозима који се слепо везују за Европску унију и њену посрнулу привреду. Данас је Европа, за чији се идентитет Калајић опредељује и залаже, нажалост, још од Другог светског рата под америчком контролом. Европа данас је америчка провинција. О томе пише Мишел Албер: „Ми откривамо фундаменталну супротност између логике националне државе и логике меркантилног друштва. Мало-помало, државе ће доћи до сазнања да се морају подвргнути супериорном поретку.“ У истој пропагандној студији под насловом *Крива, пропаст, чудо*, намењеној „посвећенима“, Мишел Албер открива да су моћници супериорног поретка одлучили наметнути европским државама и одговарајућим државницима „тешко привикавање на ред посредством нереди“. Јасније се од овога не може бити: дакле, на европске државе треба свалјивати вештачки изазване „нереди“, како би „јавно мњење“ коначно затражило спасоносну интервенцију од моћника „супериорног поретка“, жртвујући суверенитет и одустајући од „логике националне државе“.¹⁵⁾

12) Исто, 76.

13) Исто, 112.

14) Исто, 173.

15) Исто, 143.

*„Србија највећа претња безбедности
и економским и политичким интересима САД“*

У првој књизи о америчком злу Калајић разматра и питање Срба и Србије у процесу глобализације, имајући у виду да Србија и српске земље представљају сметњу политичким и геостратешким интересима САД. Срби су сметња јер се супротстављају рушењу међународног права и међународно признатих држава насталих победом над нацизмом и фашизмом, супротстављају се рушењу европског поретка заснованом на државно-националном принципу. Сметња су зато што, уз Русе, сведоче о древним европским вредностима, како их види Калајић, залажући се за деголистичку Европу – од Лисабона до Владивостока. Сметња су јер су „последњи Европљани“. Можда је због тога Џорџ Буш Старији изјавио да је „Србија највећа претња безбедности и економским и политичким интересима САД“.¹⁶⁾

Калајић се позива на српске државотворне склоности и искуства, са напоменом да је држава код Срба највећи облик и политички израз народне заједнице. Србима је потпуно туђа западњачка, либерал-капиталистичка формула државе као пуког садржатеља и регулатора односа унутар механичког друштва, механичког скупа индивидуалних интереса, у сталном рату за лични профит и себичну корист. Калајић констатује и лоша искуства Срба са вишепартијском, парламентарном демократијом која ће у наредном периоду, како истиче- бити још лошија. Слично мишљење о партијама и њиховом политичком деловању имао је и Слободан Јовановић, који је сасвим тачно уочио да малој српској држави, којој је најпречи историјски задатак да преживи, партије стално „раде о глави“ јер државно и национално питање своде на сужене партијске а најчешће личне интересе. Политичке странке у Србији данас потпуно неодговорно судбину Србије препуштају једној наднационалној и крајње неизвесној организацији каква је Европска унија. Драгош Калајић је био за Европу- али не и за Европску унију, организацију која је у ствари америчка политичко- безбедносна, али и економска креација. Наиме, ЕУ почива на привредном концепту неолиберализма од којег данас користи имају само и искључиво велике западне земље, попут Немачке, док мале земље везане за ММФ и Светску

16) Исто, 6.

банку, имају само дугове и нестабилан економски и политички систем. Стога Срби треба да се окрену својој традицији задругарства која, по Калајићу - представља „погодан хумус за образовање предузећа као радне пројекције породице, како сугерише јапански модел“. Указујући на сличност српског и јапанског идеала државе, Калајић сматра да је јапански модел припада „патријархалном органону српске нације чије је врлине и вредности, непревазиђеном луцидношћу, спознао и нама осветлио Јован Цвијић“.¹⁷⁾

Калајић критички указује на склоност Срба да поистовећују појмове савезништва и пријатељства, те истиче да савезништва почивају на економским и политичким интересима, и не треба их мешати са пријатељствима која почивају на осећањима заснованим на дубљим духовним и другим компонентама. Отуда: „Крајње је време да Србија радикално измени своју спољну политику и да престане слати смушене и мутаве емисаре у Вашингтон, који падају на колена пред слугама лихвара, бестидно молећи за разумевање и милост, бесрамно каљаући достојанство српског народа, кога заправо не представљају, осим у својој уобразиљи. Шта се нас Срба тиче шта у Вашингтону мисле о Србији и Србима? Последњи је час за суочавање са свирепом истином да су такозвани „Савезници“ нанели највеће зло српском народу. И последње је време да се спознају истине „сумрака Америке“ те свитања новог евроазијског геоекономског органа, на линији Берлин-Москва-Токио“.¹⁸⁾ Калајић, наиме, сматра да би Јапан могао бити потенцијални савезник Србије, јер за разлику од тобожњих савезника из претходних ратова, Јапану потпуно одговара да на овом подручју од виталног стратешког значаја, српски народ живи јединствен у јединственој, сувереној и независној држави. Савезништво са Јапаном омогућава Србији да усвоји и примени јапанске моделе привредног и цивилизацијског препорода. „Ти модели су неупоредиво ближи српској патријархалној, витешкој и православној традицији него модел западњачког либерал-капитализма. Ако у Европи постоји земља погодна за примену јапанског модела привредног чуда – то је управо Србија“.¹⁹⁾ С друге стране Америка очувањем косовског жаришта наставља своју противевропаку стратегију, јачајући је подстицањем „зелене трансверзале“, од Турске преко Косова до североза-

17) Исто, 120.

18) Исто, 121.

19) Исто, 163.

пада Босне, подгревајући претензије неоосманске геостратешке дубине, коју засговара актуелна турска власт.

У том циљу САД од БиХ жели да створи прву исламску државу у Европи. Простор који чине Бугарска, БЈР Македонија, Албанија, КИМ, те Рашка, Црна Гора и БиХ. Овај простор је бивши турски председник образложио „потребом стварања обруча око Србије“. Његову формулу: „Турска од Кинеског зида до Јадрана“, следи и актуелна власт Ердогана и Давутоглуа, што само по себи говори колико су ове тезе Драгоша Калајића, од пре десет и више година, више него актуелне.

И у другој књизи о америчком злу Калајић се бави новим светским поретком и политичким и геополитичким питањима који из тога проистичу. Француски генерал Пјер Мари Галоа каже да су бомбардовањем Републике Српске посредством НАТО пакта САД повеле и „атомски рат против Европе“, а најсажетију дефиницију „новог светског поретка“ дао је 1991. амерички банкар Дејвид Рокфелер, председник Трилатералне комисије и главни ментор Council on Foreign Relations, на заседању „тајне владе света“: „Савремени свет ће бити савршенији и уравнотеженији ако успоставимо једну светску владу. Наднационална власт светских банкара и интелектуалних елита има првенство над правом народа на самоопредељење а то је начело које смо и следили током векова“.²⁰⁾

Овај политичко-поморски поглед на свет, својствен САД – коју Калајић назива „атлантском псеудоимперијалном силом“ - изражава потпуни презир спрам свих природних и људских, етничких и културних стварности и богатства света. Тај презир је „оличен најизразитије у политичким мапама Африке, по узору на САД, исцртан арбитрарношћу масонске псеудогеометрије и одговарајућим равналима. Тај политичко-поморски поглед на свет пука је функција демоније економије и идолатрије профита ради профита, који су основна покретачка снага `новог светског поретка`. Осматрана с највишег становишта, савремена офанзива снага `новог светског поретка` на остатке суверенитета и интегритета, слобода и независности народа и држава, те њихов отпор – чини део историје великих ратова, коју је славни француски историчар и адмирал Кастекс дефинисао као борбу `мора против земље` Реч је о историји вечне

20) Према: Леонид Охотин, „Тржишна идеологија Звери“, Дуга, бр. 494, Београд, 1993, у: Драгош Калајић, Америчко зло, друга књига, поднаслов: „На бранику Европе против Новог светског поретка“, ИКП „Никола Пашић“, Београд, 1998, 10.

борбе поморских и меркантилних, против копнених и духовних сила²¹⁾ А када су у питању спољнополитички интереси САД, нема никаквих разлика у политичком деловању Републиканске и Демократске странке; „у суштини, у САД је већ деценијама на снази једнопартијски ситемјер су главни председнички кандидати, скоро по правилу, чланови истог надстраначког и мондијалистичког управног тела, званог „Трилатерална комисија“, чији је председник (1995, МС) и мецена лихвар Давид Рокфелер“²²⁾

Калајић је тада, почетком 1995, истицао да је спољна политика Београда хронично пасивна, залудно очекујући да велике силе дају задовољавајући одговор на српско питање. Он је посебно наглашавао недостатак доследности у одбрани континуитета Југославије, односно Републике Српске и Републике Српске Крајине као нових република новог југословенског савеза.²³⁾

НАТО и српски Јањичари

То је време када се у Србији појављују невладине организације, већина од њих обучавања у иностранству за деловање по задајој теми Запада и њиховој „мапи пута“а против сопствених националних и државних. То у суштини нису никакве невладине, већ америчке организације јер су промовисале америчку балканску политику, која је Србима уништавала државу. Калајић је обучавања српских политичара у Будимпешти, код Џорџа Сороса, називао универзитет за Јањичаре. Оправдано је његово питање: „Зашто Соросу не пада ни на крај памети да Израел и Турску усрећи својом фондацијом и универзитетом за борбу против национализма и ширење идеја „мултикултурног“ и „отвореног друштва“²⁴⁾ Наравно, овде се ради о америчким миљеницима; једни су то због тога што америчку и светску политику воде пореклом Јевреји, а други зато што САД преко Турске и њених балканских аспирација, између осталог, држи под контролом Европску унију. Уосталом, „да би НАТО- пакт по сваку цену живео – мораће се измишљати нови ратови“²⁵⁾ што након рата против Југославије и Срба, убедљиво илустрјују ратови против Либије, Египта, Сирије, затим извођење

21) Драгош Калајић, Америчко зло, друга књига, ИКП „Никола Пашић“, Београд, 1998, 15.

22) Исто, 75. Објављено у Дуги 7. јануара 1995, под насловом „Гунђања тихе већине“.

23) Исто, 83.

24) Исто, 96.

25) Исто, 137.

државног удара и револуције у Украјини, намењен дестабилизацији и распарчавању Русије итд...

НАТО и распарчавање Русије

Калајић истиче да се са сврховитости постојања НАТО – пакта, након распада Варшавског пакта, мора суочити свако коме је драга Европа заједница и отаџбина свих Европљана, од Рејкјавика до Владивостока. Ова мисао је данас изузетно актуелна, јер САД у последњих четврт века увлаче ЕУ од сукоба до сукоба. По томе се најбоље види да се ради о НАТО окупацији Европе... „Управо постојање НАТО-пакта те императиви његовог ширења указују да су безбедносни разлози били само исприка за успостављање таквог војног савеза. Дуги низ деценија, застрашивани опасностима од тобожњих освајачких амбиција `руског медведа`, Европљани су плаћали велики данак НАТО-пакту, под америчком командом.... Сад постаје белодано да је битни смисао НАТО-пакта почивао те да почива у хегемонистичким и колонијалним амбицијама вашингтонске политике, у служби њујоршке плутократије. НАТО је служио и служи одржању политичке, економске и војне окупације над Европом. Простор окупације вашингтонски стратежи настоје да повећају посредством ширења НАТО-пакта, односно придруживања држава Централне, Источне и Јужне Европе“.²⁶⁾ На примеру Украјине ова тврдња је више него исправна.

Стога је у праву Калајић што све облике војног савезништва атлантских снага, од НАТО-пакта до „Партнерства за мир“ и од „трансфера стабилности“ до „превладавања кризе“, третира као „рекет“, јер су то у ствари модерни методи принуде и изнуде.²⁷⁾ Главни циљ ширења НАТО-пакта у пројекцијама вашингтонских стратега је освајање нових простора силом војне претње или војне интервенције, што се у поменутих случајевима показало. Али њихов циљ је Русија, а затим Кина; цео свет. Вашингтонски стратежи процењују како је за потпуно освајање и потчињавање руског народа и руских богатстава неопходно разарање Русије на „саставне“ делове, на низ псеудодржава и псеудодржавица, по узору на операцију изведену у Чеченији. Познато је да је Бжежински, али и други амерички политичари попут Мадлин Олбрајт, отворено тражио

26) Исто, 175.

27) Исто, 177.

да се Русија распарча: на Европску Русију, Сибирску Републику и Далекоистичну Републику. Олбрајтова заговара да се Русији отму ресурси. За то су им неопходни унутрашњи сепаратистички и сецесионистички покрети. Отуда је сасвим разумљиво што Путинов предлог да Русија постане члан НАТО- пакта делује апсурдно, јер НАТО –пакт почива на антирусској стратегији, или како је Хенри Кисинџер рекао: „Русија не може бити члан НАТО- пакта а да не уништи његово значење“. ²⁸⁾ Америци такође нарочито смета потенцијално савезништво Русије и Кине. У време док је Русија деведесетих година била под колонијалном потчињеношћу Запада, Еријел Којен из Фондације Херитиц је о томе изјавио: „Већа блискост између ове две огромне државе значи невоље за САД. Кинезима ће бити доступни најмодернији пројектили, термонуклеарни и ваздушно-космички системи, које Руси могу да понуде.“²⁹⁾

Описујући „Нови светски хаос“ – „Нови светски поредак“ Калајић истиче да је у питању „последњи и квантитативно најамбициознији подухват у историји јудеопротестантског колонијализма који има само привид империјалног устројства“.

Указујући на паразитску природу мондијалистичког псеудо-империјализма Калајић наводи пример министра иностраних послова САД Џемса Бејкера, како овај види „размену“ са земљама бившег СССР. „По тој визији САД ће им дати `демократизацију` а за узврат траже `богате људске и материјалне изворе ових огромних земаља за ствар слободе уместо тоталитаризма`. Искоришћавање тих `материјалних извора` од стране Запада, предвођеног САД, служиће `неизмерном ојачању безбедности, просперитета и слободе Америке и света`. Јаснији се од тога не може бити. То је нова формула старе колонијалне трговине у којој су за зврчке и огледалца покорени староседеоци морали давати своју земљу и слободе, злата и дијаманте. Сада се те зврчке и огледалца зову `демократизација` и `приватизација`“.³⁰⁾

Глобализам је, по Сорелу, последњи стадијум либералног капитализма. У глобализму и мондијализму, по Калајићу, неопходно је препознати непријатеља Европе. Такође, разумљиво је да је Америчка мета Евроазија. У Евроазији живи 75 одсто светског становништва, она има 60 одсто удела у светском бруто националном

28) Види: Исто, 181.

29) Види: Исто, 182.

30) Исто, 204.

производу и има 75 одсто енергетских ресурса. У САД живи једва пет одсто светског становништва. Око 1 одсто богаташа поседује половину америчког друштвеног богатства.³¹⁾

СЕЦИ – геополитички смисао

Занимљив је Калајићев осврт на пројекат СЕЦИ, који он приписује Вашингтону, а који има за циљ рушење свих државних и царинских граница јужноевропских држава за слободни продор милионских маса Турака у Европу. По признању вашингтонских геополитичара Хајлбруна и Линда, САД „предводе незванични скуп муслиманских нација од Персијског Залива до Балкана“.³²⁾ Калајић истиче да је пројекат исламске трансферзале уцртан на дејтонској мапи разграничења између Републике Српске и муслиманско-хрватске федерације – где бode очи појас ширине двадесетак километара што повезује муслиманско Сарајево са муслиманском енклавом у Горажду, те да су овдашње медијске слуге мондијализма обуставиле, као по команди, сваку дреку о „теоријама завере“. Реч је о задатку да се наметне прихватање не само „исламске трансферзале“ кроз српске земље већ и њено големо ширење, до размера целокупног југоисточног дела Европе те делова Средишње Европе. У питању је пројекат обнове османске империје звани СЕЦИ (*Southeast European Cooperative Initiative*)³³⁾. „Вашингтонска стратегија - истиче Калајић - подржава исламизам свуда где тај покрет угрожава Европу те европске и хришћанске интересе. Вашингтонска противевропска и противхришћанска стратегија следи сада истовремено два пута подривања и разарања хришћанске Европе: на једном намеће турску хегемонију, у обландама пројекта СЕЦИ а на другом врши страховит притисак на ЕУ како би она примила Турску, у својству пуноправног члана“³⁴⁾.

Савез САД-ислам

Овај неприродан савез САД и исламизма, усмерен против хришћанске Европе, Калајић приказује представљањем дела Александра Дел Вала *Исламизам и Сједињене Америчке Државе – савез*

31) Исто, 225.

32) Види: Исто, 184.

33) Исто, 185-186.

34) Исто, 190.

против Европе. У поглављу насловљеном „Исламизам и протестантизам“, аутор, на трагу једног опажања Макса Вебера о сродностима ислама и протестантизма – осветљава сличности и између одговарајуће, мондијалистичке и исламистичке идеологије.³⁵⁾ Дел Вал истиче да „... дух ислама је суштински идентичан (протестантском). Он је једнако освајачки као и англосаксонски пуритански протестантизам, једнако произашао из једне јудеохришћанске јереси, имајући, осим тога, једнаку амбицију да потчини целокупну планету универзалном и тоталитарном теолошко-политичком систему. Као и исламски свет, и Нови свет је силом својих философско-политичких и духовних темеља, антиевропски и револуционаран у најсамоуништитељском смислу тог израза. Амерички дух је суштински против старе Европе. Она је остала истрајно живи изазов који треба срушити, територијално и етничко исходиште издаје коју, на изванредан начин, представља изградња Новог света, стално побуњеног против сопствених корена. Европа мора бити уништена јер је она Стари свет“.³⁶⁾

Европа и ислам

Када је реч о Европи и исламу Калајић указује на самообману влада европских држава у погледу опасности од ислама. Та самообмана, како истиче, потиче из незнања што поима ислам по аналогији са хришћанством које је одавно усвојило деобу света на свет и профану сферу а права вере свело на приватност верника. „Исламска доктрина- истиче Калајић- такву деобу презире те налаже да све димензије живота појединца и заједнице, друштва и државе буду управљане куранским начелима. Из незнања о којима је реч потиче и распрострањена илузија Европљана да ширење ислама по Европи не може имати никакве политичке последице. Ствари стоје управо обратно, поготову тамо где демографска експлозија муслимана прети да потпуно измени демографску слику државе и да њену нацију преобрази у националну мањину. У питању је и Француска, чије власти помно крију од Француза тај процес а већ хроничне побуне муслиманских имиграната кукавички, преко медија, приписују не боље одређеним `бандама младих`, што жаре

35) Александар Дел Вал, *Исламизам и Сједињене Америчке Државе – савез против Европе*, Београд, 1998, према: Драгош Калајић, *Америчко зло*, друга књига, ИКП „Никола Пашић“, Београд, 1998, 240.

36) Исто, 241.

и пале, пљачкају и силују по `мултикултурним градовима`...Александер дел Вал, на трагу Солжењицинове поуке, уочава да је тај култ материјалног благостања, са његовим обманама и самообманама, заразио Европљане. Тај наопаки култ, по аутору, донела је и наметнула америчка војна, политичка и културна окупација, након Другог светског рата³⁷⁾.

По аутору, америчка (под)културна стратегија – од тв-серија и филмова за „кретенизацију маса, преко Мекдоналд смећа, до рок-енд-рол музике за дебилизацију младих – циља да „искорени и ослаби народе који је пасивно трпе“.³⁸⁾

Где су ту Срби

Калајић из поменутих констатација изводи и дубинске разлоге непријатељства вашингтонске политике против српског народа и његових права. Под светлом изложеног јасно се виде и посебни, дубински разлози непријатељства вашингтонске политике против српског народа и његових права. У поглављу посвећеном рату у БиХ с поднасловом „Босанска стратегија или муслиманска проамеричка и протурска држава у срцу Европе“, Дел Вал, истиче Калајић, пружа синтетичку слику америчко-исламистичког савеза против Европе и одговарајућих геополитичких замисли. Он опажа да је Дејтонски споразум један израз опште „англосаксонске стратегије која циља да подржи успостављање разнородних и некохерентних држава што у себи садрже клице сецесионистичких сукоба и грађанских ратова. Дејтонски споразум је у ствари макијавелистички план за општу дестабилизацију Босне и Херцеговине од које могу да профитирају само муслимани“... Намера ове стратегије је да „учврсти вештачку босанско-муслиманску нацију а са друге да подели хрватску и српску, чијим припадницима, који живе у Босни (и Херцеговини), прети демографски динамизам и религијски империјализам муслимана“.³⁹⁾

Не споримо ове налазе Дел Вала, поготово америчку идеју да манипулишу са Дејтонским споразумом, што они чине већ од његовог потписивања. Њихова тежња је да БиХ учине централизованом државом без ентитета, с израженом тежњом да се угаси Репу-

37) Исто, 243-244.

38) Исто, 245.

39) Исто, 242.

блика Српска. Још је Ричард Холбрук, главни креатор „Дејтона“, истицао да је Република Српска настала услед „омашке у преговорима“ те да то треба исправити. То је све време и чињено, о чему сведоче укидање више од 80 ентитетских надлежности и њихово преношење на ниво БиХ.

У последњим редовима своје студије Александар дел Вал пружа најсажетији приказ избора пред којим стоје данас Европљани: „Европљани немају другог избора осим оног између исламизације или пак повратка духовним вредностима својих предака те вољи борбе против декаденције и американизације, између нестанка и самообнове“. Калајић подсећа да су Срби склони америчким обманама и одговарајућим самообманама, па „лаковерним Србима поменути студија може послужити као изванредни лек против илузорних очекивања и надања и да се `кооперативност` према заклетим непријатељима Европе може исплатити и да се таквом `кооперативношћу` може стећи икакав уступак српском народу“.⁴⁰⁾

Хашки трибунал

Калајић се у више наврата бавио темом Хашког трибунала. Овде се послужио речима још једног значајног Француза, академика Жака Лорана, који је за *Le Figaro*, од 23. јула 1996. дао интервју, под насловом: „Они којима би Хашки трибунал требало да суди“. Лоран каже: „С обзиром да је створен трибунал у Хагу, ја му саветујем да суди најпре онима преко којих је дошло зло, онима који су припремили грађански рат, са свим ужасима какве један такав стил рата носи. Лако их је пронаћи: то су чланови међународних установа који су одлучили да од Босне створе једну нацију и државу. Римска провинција, затим турска а онда и аустријска, она је била укључена у Југославију. И тачка. У виду суверене силе она никада није постојала. Американци и Немци су је просто измислили. Ани Кригел је у свом дневнику предсказала катастрофе које ће се десити због те измишљотине. Напротив, краљевство Срба се родило пре више од хиљаду година и у XIV веку замало није постало империја. Поражена и потчињена од Турака, Србија никада није престала са бунама и напokon је у прошлом веку успела да се избори за своју независност. За време Првог и Другог светског рата Србија је била у нашем табору и могуће је разумети Немце што је не носе

40) Исто, 245.

у срцу. Оно што ми је теже схватити је понашање Француске према свом наследном пријатељу. И наша телевизија је себе надмашила: ако се прикаже неко дете како плаче и крвари, може се бити сигуран да није српско⁴¹⁾

Последњи Европљани

Калајић организацију Европске уније сагледава као еврократију која је супротстављена идеји Европе и која служи плану да уништи Европу у једној генерацији. Сама по себи ова конатстација је разумљива, ако прихватимо премису по којој је ЕУ америчка творевина. Уместо Европске уније Калаићу је прихватљивија Европа регија као природних територијалних заједница: Фламанца, Валонаца, Бретонаца, Алзашана, Пруса, Бавараца, Срба... а не политичких партија и партитократија.⁴²⁾

Попут Шпенглера и водећих руских писаца и Калајић сматра да је цивилизација Запада у агонији те јој треба помоћи ради заједничког циља: ослобођења и препорода свих Европљана. По њему вођство треба да преузму Срби и Руси. Јер то Запад због своје изопачености није у стању сам да изведе. „То што се на Западу масовно одају сексуалним изопаченостима је само крајња последица водеће мисли западне цивилизације која је хомосексуална јер за свој предмет нема божански пол стварности већ само сопствени, заправо једну лажну, инвалидску и патрљасту представу о човеку. Та мисао, обележена привидом, може произвести само привиде да би са њима перверзно општила“⁴³⁾ Изградњу Европе на сасвим другачијим основама могу да изведу православни Срби и Руси. „Једна од суштинских одлика православља је слободно трагање за Богом. Тај пут трагања и обоготворења свима је отворен и сви су ту добродошли... Има много више православља у смелим мислима неког наизглед јеретика него у општим местима самозваних преаверверника. Фридрих Ниче с *Антихристом* и идејом *надчовека* је добар пример: он је несвесни православац, који је кудио хришћанство јер није упознао православље већ само јаловости протестантске и католичке гране.“⁴⁴⁾

41) Према: Драгош Калајић, Америчко зло, књига друга, ИКП „Никола Пашић“, Београд, 1998, 151.

42) Драгош Калајић, Последњи Европљани, Апостроф, Београд, 2001, 17.

43) Исто, 32.

44) Исто, 260.

Да би се кренуло у обнову Европе на начелима српског и руског православља Запад се мора ослободити русофобије. Јер, западњачки антикомунизам био је лоше прикривена русофобија. Циљ западног удара није само освајање богатства и стратешког положаја Русије већ надасве уништење руског народа. „Зашто хоће да нас униште“? - пита се један Рус, лик из Калајићевог романа: „Зато што у Русији и Русима почивају огромне стваралачке могућности. Само из Русије може кренути спасоносни противпокрет и супротставити се, победнички, оној нељудској сили и њиховим снагама што данас хоће да овладају светом како би га уништиле и унаказиле, по мери своје духовне наказности.“⁴⁵⁾

У борби за Европу Калајић заговара савез на линији Берлин-Москва, јер сматра да Немци и Руси чине природну коалицију. Он то саопштава у роману кроз лик Немца, Хелмута. Хелмут истиче да Немци не би смели да забораве да је „ова земља отета од Словена, који су ту првобитно живели у шуми борова, званој Браненбор, одакле потиче и име области те града Бранденбурга... У жилама Немаца ових крајева тече, обилно, и словенска крв... Наш први задатак је да окренемо леђа другој обали Атлантика и да Словенима пружимо руку покајања и пријатељства, за вечни савез. То су предлагали најумнији међу нама, почевши од Ничеа, који је у трећој одредби свог пројекта Велике немачке политике предочио: `Ми имамо апсолутну потребу за договором са Русијом, за новим заједничким програмом, који не предвиђа у Русији никакву енглеску надмоћ и никакву америчку будућност`....“ - вели Хелмут, иако зна да „већина Немаца и Европљана у Русији види свет потпуно туђ Европи, као што и руска мисао доживљава Европу туђом Русији“.⁴⁶⁾ Ту мисао код Руса најпотпуније је изразио Данилевски у делу *Русија и Европа*, а на Западу Освалд Шпенглер. Калајић пренебрегава разлике биолошког устројства култура и цивилизација на које указује Данилевски, као и друге руске мислиоце који указују на непремостиве разлике, превасходно духовне и верске, између Русије и Европе, већ истиче да те `туђости` нису непремостиве. Он чак сматра да „пред Европљанима Русију представљају непријатељи Русије те Европе. Веродостојна руска мисао је много ближа немачкој него што је то, примерице, шпанска, којој, иначе, нико овде не оспорава припадност европском кругу“.⁴⁷⁾ Да је могуће окупљање

45) Исто, 297.

46) Исто, 316.

47) Исто, 317.

Европљана Калајића је, како истиче, уверио и сам овај рат који Запад води против Срба: „Овај рат ме је само учврстио у уверењу да се велика а још неиспуњена историјска мисија национализма састоји у поновном окупљању европских нација кроз спознају тог јединственог, преисторијског или надисторијског исходишта.“⁴⁸⁾

Рајнски капитализам

Калајић заступа тезу,, да је ово што зовемо мондијализмом, глобализација економије, наметање тог модела либералног капитализма, један облик комунизма будући да има исте циљеве а само су средства различита. Ту тврдњу сам поткрепио широким наводима из комунистичког *Манифеста* Маркса и Енгелса. Манифест је пун мржње према хришћанској Европи. Маркс у том манифесту велича буржоаске револуције зато што су уништиле све оно што је врло, по њему, у Европи и хришћанској традицији и што су свеле међуљудске односе на, цитирам: „дам-даш“, чист рачун, али не из љубави... У суштини он је само једно, и то лево крило капитализма које се разликује од класичног капитализма, с тим што марксизам даје другачији одговор на кретање расподеле дохотка. За разлику од либералног капитализма англосаксонског порекла, а сва зла протеклих двеста година потичу са тог англосаксонског тла: од либералног капитализма, масонерије, до атомске бомбе, конц-логора итд... У суштини они имају исте циљеве: уништење државе, нације, вере, уништење Бога у човеку и наша је трагедија, трагедија свих земаља Источне Европе, што су политичке елите необразоване и што то не знају. Наше политичке елите су училе о капитализму само из марксистичких уџбеника и зато су оне неуспешне у томе, јер желе да прикрију да су изашле из Титовог шињела, скоро све од реда и онда се представљају као антикомунисти“.⁴⁹⁾

Уместо либералног капитализма Калајић се опредељује за један други сврсисходнији, уноснији, перспективнији такозвани *рајнски капитализам*, односно капитализам немачке традиције, који је проистекао из немачке реалисторијске школе економије, од Фридриха Листа, и који је успео да препороди својим системом Пруску и да Немачка, као једна од најсиромашнијих, постане једна од најмоћнијих економских сила у свету. То је модел капитализма

48) Исто, 339.

49) Према: Милорад Вукашиновић, Суочавања. Изабрани разговори, Нова Пазова, 2003, 91.

који је примењен у Јапану са великим успехом, који је примењен и у Кини, такође са великим успехом.

Где год је уведен либерални капитализам, он је све уништавао и уништава све. Погледајмо само земље Источне Европе које су прихватиле рецепте тог капитализма и ММФ-а, свуда су разорене националне економије, док са друге стране рајнски капитализам има за циљ, пре свега, не толико индивидуални егоизам, већ добробит целокупне заједнице. Зато Немци не говоре о слободном тржишту, већ о друштвено слободном тржишту. Зато се код њих приватизација врши, као нпр. у Источној Немачкој, у корист великих фондова који брину о заштити заједнице и њених пословних потреба. Калајић сматра да нам је неопходан, јер је ближи нашем православном хришћанском поимању, управо тај капитализам који брине о потребама заједнице.⁵⁰⁾

О руској политици

Осврћући се на Горбачовљево „гласност“ и „перестројку“ Калајић указује: „Треба имати у виду да је издаја Горбачова који је и признао да је деловао под утицајем своје жене, а која је мрзела све што је руско, дакле та издаја Горбачова је оставила изван граница Русије више од тридесет милиона Руса, који су углавном, у многим земљама данас грађани другог реда...“⁵¹⁾ Ова Калајићева тврдња је у озбиљним политиколошким круговима општеприхваћена; слом СССР-а био је права „геополитичка катастрофа“, како је овај тектонски глобални политичко-територијални догађај окарактерисао Владимир Путин.

Са доласком Путина на власт ствари се радикално мењају. „Маса људи не зна да је, до Путина, та политика била изразито антируска. Она је била противна, дакле, не само српским, већ и руским интересима и то не случајно, него намерно. Ту политику су водили људи који углавном нису ни Руси, ни хришћани. Та политика је извршавала налоге Вашингтона и зато је Козирјев у свим пресудним ситуацијама гласао против нас... Но, сада са доласком Путина, који је успео на превару да дође до власти, очигледно је да се Русија усправља и уверен сам да ће ова велика земља за неколико година успети да се врати на пут старе славе“.⁵²⁾ Данас смо

50) Исто, 92.

51) Исто, 93.

52) Исто

сведоци тачности ове Калајићеве политиколошке прогнозе о јачању Русије и њеном потпуном уздицању до нивоа светске не само енергетске, него и технолошке и војнобезбедносне силе.

Америчка стратегија је да загосподаре правцем Будимпешта-Београд-Ниш-Солун и да условљавају и уцењују Европу, да тако једним делом Дунавом, а другим делом тамо, Европу држе у шаџи. Њихов је главни циљ, заправо, да Европу изнуре, дестабилизују, насељавањем маса емиграната измене демографску слику и тако униште хришћанску Европу – и ко то не схвата, не схвата суштину и наравно, ништа му неће бити јасно. У том циљу задесиле су нас и санкције и бомбардовање, а Милошевић је био само изговор, као што је био изговор за отцепљење Црне Горе, или отимање Косова. Не ради су ту ни о каквом демократском, него геостратешком проблему. И америчком позиционирању.

Да бисмо схватили да се ради о „новом светском поретку“ Строб Талбот, који је био заменик Медлин Олбрајт, под насловом *Рађање глобалне нације* отворено говори да нацијама нема места више у свету. Оне су по њему вештачке и ствара се једна нова светска – глобална нација. Уништење нације био је и комунистички идеал. А уништењем нације, уништењем културе, искорењивањем религије, убијањем Бога – човек постаје роб.⁵³⁾

Калајић указује да је Хашки трибунал основан на основу одлуке Савета безбедности УН, управо у тренутку када је Америка била у зениту и уз то имала на располагању једну издајничку, антируску владу на челу Русије, те да је српски народ СР Југославије и Републике Српске, зауставио продор Атлантског савеза ка срцу Евроазије и Русије и да је заправо Русији дао времена да збаци једну издајничку владу русофоба, тих мрзитеља свега руског, а са друге стране дао им је прилику и времена да отпочну пут опоравка.⁵⁴⁾ Показује се да се политика гмизаваца не исплати. Старо је правило да је само сир у мишоловци бесплатан.

Хашки трибунал је искључио период пре 1992, јер би тиме морао да суди за највећи злочин - злочин против мира. А то значи да би на одговорност морао да позове, пре свега, државнике Европе – ЕУ, коју је влада оне претходне Југославије прихватила као посреднике у кризи између република. Калајић уочава да ни у једној

53) Исто, 102.

54) Исто, 109.

од десетине књига које су на Западу написане о распаду Југославије нико у критичком смислу не помиње Јосипа Броза.

О Јосипу Брозу као службенику ЦИА-е

А Броз је 1956. – истиче Калајић- „био ангажован од стране ЦИА, дакле вашингтонске администрације, да оснује `покрет несврстаних`. Те земље су заправо биле бивше европске колоније које је лихварска Интернационала у Њујорку узела под своје и наметнула им нови облик колонијализма, много гори од оног претходног, тзв. дужничку економију...Дакле, Броз је добио задатак да да политички оквир тим новим колонијама. Наравно, велика је илузија овдашњих антикомуниста, поготову оних наших у емиграцији, који су мислили да је Запад против комунизма. Он је одувек подржавао комунизам и ово што зовемо Новим светским поретком или глобализацијом само је нови облик комунизма. Има, као што сам већ истакао, исте циљеве: уништење нације, хришћанства, држава и претварање човечанства у робље. Очигледно је да се Америци жури, кренуће у рат против Ирака (што се обистинило – МС) и Ирана, што је Путин спречио, као и инвазију на Сирију. Али, као што истиче Калајић, монструми у Вашингтону се неће смирити док не ослабе или нападну Русију, јер „ без приступа сибирским богатствима, нема будућности САД, нити просперитета“.⁵⁵⁾

О увезеном руском комунизму

Када је у питању руски комунизам Калајић се позива на студију Генадија Зјуганова, у којој Зјуганов каже да су КП СССР –а карактерисала два комунизма. Један разорни – ниҳилистички који је уништавао све што је руско, који је био пун мржње према руском и хришћанском, то је комунизам Лењина, Троцког па надаље. Други комунизам је комунизам оних који су настојали да спасу што се спасти може, они су били конструктивни и настојали су да изграде државу из рушевина... „Комунизам је заправо увезен са Запада, прецизније из Њујорка – као што је познато, амерички, односно њујоршки, банкари финансирани су Лењина, Троцког и компанију, да би уништили руску царевину. Дакле, тај комунизам је директан производ тог плутократског, англосаксонског Запада, који је ство-

55) Исто, 120-121.

рен да би се разорила Русија. Јосип Броз је био агент истог тог Запада и то се веома добро види, између осталог, и у сигурности са којом је окренуо леђа Стаљину, који је иначе успео да западним плутократима смрси конце тј. победи ту врсту нихилистичког комунизма и да почне изградњу државе из рушевина. Ако искључимо Стаљинову параноју која је имала основане разлоге, он је ипак створио једно велико дело⁵⁶⁾.

Русије устаје

Русија устаје је књига настала као резултат Калајићевих сусрета и разговора са значајним Русима из сфере уметности, науке, политике и јавног живота, које је аутор бележио у познатим листовима и часописима у Србији, највише у часопису „Дуга“. Књига може да се чита „и као једно сведочанство о обнови органских и судбинских српско-руских веза, што потичу из дубоких осећања сродности и историјског заједништва, изнад сваке политике и одговарајућег критеријума *пријатељ-непријатељ*“. У њој Калајић представља сукоб руских „западњака“ против „словенофила“ из којег може да дође до обнове или пропасти Русије. Калајић безрезервно верује у победу словенофила у борби за обнову руске идеје и државе.

У противном победили би „западњаци“ а изгубила Русија. То показује историјско искуство, јер су „западњаци“ увек хтели Русију преобразити у једну од провинција модерне цивилизације Запада, по формулама масонског „новог светског поретка“, либерално-капиталистичког светског тржишта или комунистичке `интернационале` пролетаријата. За разлику од њих, на другој страни тог раскола, `словенофили` су истицали вредности руске самобитности, уверени да ће Русија, снагом примера свог препорода, спасти Европу од пропасти иманентне модерној цивилизацији Запада.⁵⁷⁾

Панславизам је, као принцип нације или „крви“ погрешан приступ за Русију, сматрао је Константин Леонтијев, као и још неки аутори. Русија по њима треба да се определи за принцип „тла“, као основу. То је геополитички принцип који подразумева да „Русија са својим суседима и са народима који чине њену империју, а

56) Исто, 120.

57) Види: Драгош Калајић, *Русија устаје*, ИКП, „Никола Пашић“, Београд, 2005, 43.

то су многи исламски народи турског или туранског и туркског порекла, и многи азијски народи и Кина и Јапан, треба да чине један континентални блок и да представљају једну азијску федерацију...⁵⁸⁾

Да би се Русија спасла и комунизма и либерал-капитализма, Александар Солжењин, дугогодишњи совјетски дисидент у Америци, сматрао је да Русија треба да изабере „трећи пут“. Он се при томе обрушава на партиократију као средство за разарање националног заједништва- слично је писао Слободан Јовановић о штетном деловању политичких партија по националне интересе у Србији. А то је више него евидентно и данас.⁵⁹⁾

Јер, према Солжењину: „Партија означава део. Ако се поделимо на партије - то значи да се раздвајамо на делове. Партија као део народа – коме се она супротставља? Очигледно је да се супротставља народу који није кренуо добрим путем. Ниједна партија се не труди за добробит читаве нације, него само за себе и за своје људе. Национални интерес бива заклоњен партијским циљевима“. Није тешко замислити –истиче Калајић- ни мржњу коју `слободним зидарима` изазива лектира оних делова објаве *Како да поново изградимо Русију?* где Солжењин предлаже да у обновљеној Русији `тајни савези` буду кривично гоњени као завере против друштва⁶⁰⁾

На питање руском пријатељу „Имаш ли Ти икакве наде да ће се изградити таква Русија?“, стиже одговор: „Имам. Нека те не обесхрабри хаос јер је и он део наде, као средство подстицаја на велико усправљање Русије...Видиш, ово је треће велико повлачење Руса. Прво пред Наполеоном, потом пред Хитлером и сад пред Рокфелером. И опет ћемо кренути у победоносни марш.“⁶¹⁾

У сусрету са Димитријем Васиљевим, вођом „Памјата“, Калајић је између осталог забележио и веома занимљив став Васиљева о Горбачову. Почетни рад Горбачова Васиљев оцењује позитивно, сматрајући да је Горбачов на почетку „перестројке“ био „опрезан и

58) Види: Зоран Буљугић, у: Милорад Вукашиновић, нав. дело, 161.

59) Овде је занимљиво напоменути како се Владимир Путин зачудио када је приликом посете српском парламенту видео колико у њему има партија и политичких групација. Оне никако не доприносе правилном сагледавању националног и државног интереса Србије, јер се пре свега брину о личним и страначким интересима, који су често супротни од интереса српског народа и државе Србије.

60) Драгош Калајић, Русија устаје, поднаслов „Трећи пут“ по Солжењину“, 61.

61) Драгош Калајић, исто, 62.

конструктиван“. Његова политичка стратегија се нагло променила након чернобиљске трагедије, за коју Калајић истиче да је у ствари била диверзија. О томе Васиљев каже: „Горбачов је две недеље био одсутан, тобоже заузет обавезама. Кад се вратио био је то потпуно други човек, блед и нервозан. Говори масонску `жваку`. То више није исти Горбачв. Њега су изменили, потпуно. И од тада започиње процес деструкције“.⁶²⁾

Вођа православног „Памјата“ о Јељцину мисли још горе. За њега каже да је отворено у служби Запада, те да се Запад плаши уједињених Словена. Стога не треба да чуди да је русофобска власт признала државност Словеније и Хрватске, игноришући интересе Срба у Крајини. То је период када Русијом нису владали Руси већ туђини и наши непријатељи. Уосталом, Јељцин је са овлашћењима обласног секретара КП у Свердловску (данас опет Јекатеринбург) године 1977, наредио да се булдожерима сравни са земљом дом породице Јепатијевих, у коме су били заточени и мучки уморени Романови.⁶³⁾

Словенским уједињењем – сматра Васиљев - мир и ред ће заваладати светом. „Словенско биће није агресивно. Оно може преобразити овај свет у расцветани врт лепоте и животности. Такве могућности, садржане у природи и традицији, култури и вери Словена- кваре планове моћника који владају политиком и економијом запада...“⁶⁴⁾

Посебно је интересантан философски и политички став Игора Шафаревича, еминентног руског математичара, писца књиге *Русофобија*, у којој анализира и разобличава све опште предрасуде или предрасуде о руском народу и руској култури, руској историји и руској традицији, које производе радионице и фабрике русофобије.

Шафаревич говори о актуелном слому власти као и 1917, и сматра да је највећа трагедија повратак у капитализам. Он се, по узору на Солжењџина, залаже за парламент личности а не партија, чије деловање сматра деструктивним по националне и државне интересе Русије.

„Трећи пут“ Солжењџина заговара и Валентин Распутин, критичким приказом нихилизма „новог светског поретка“, који се

62) Исто, 73.

63) Исто, 195.

64) Исто, 74.

креће „трагом русофобије“. Распутин указује на чињеницу да је Русија у годинама пред Револуцију по стопама привредног раста била прва у свету, и позива на уједињење Словена, ка словенској империји.⁶⁵⁾

У чланку *Удар у празно* у поднаслову „Ми смо Хиперборејци“ Калајић поред осталог, пише: „Узгред речено, да је у нас било такве предаје, да су дела попут Старе вјере Срба и Хрвата Нодила⁶⁶⁾ постала обавезна лектира, у оквиру одговарајућег предмета (индо) европске самоспознаје – уверен сам да би изостали многи и најстрашнији братоубилачки сукоби и рагови. Изостало би и безумно настојање Хрвата – комично по науку а трагично по последицама – да се доказују само и једино као „не-Срби“, да хрватску самобитност демонстрирају искључиво негацијама сваке сличности и повезаности са Србима, по цену геноцида и самоубиства савести“.⁶⁷⁾

Словенско холистичко схватање света

На путу ка словенској империји Руси и Срби стоје на бранику Европе. Одбрана Русије је одбрана „срца света“. Позивајући се на Валентина Распутина Калајић истиче: „Руска национална самосвест је несводива у уобичајену категорију националног осећања или национализма. Таквој руској самосвести боље одговара појам патриотизма а најприближније појам етатизма. У државотворном домену, осећање припадности руској нацији поприма размере осећања припадности отаџбини, чија светост („Света Русија“) тренсцендира нацију. Ту је однос између нације и отаџбине те одговарајуће државе попут оног између средства и циља: нација је у служби свете отаџбине и њене државе, односно империје. Из таквог државотворног порива, који је укорењен у метафизичком Небу – потичу чудесне кристализације идеја и снова, од словенофилског „Трећег Рима“ до величанствених структура наднационалне и надрелигијске империје, које је саздала мисао Константина Леонтијева“.⁶⁸⁾

Калајић за словенски светоназор каже да то значи: „холистичко схватање и доживљавање свих ствари и појава света. У питању

65) Види: исто, 134.

66) У питању је хрватски историчар Натко Нодило, који је између осталог, аргументовано, историјском грађом сведочио о српству Дубровника и Далмације, на основу српске етнојезичке припадности.

67) Драгош Калајић, исто, 146.

68) Драгош Калајић, исто, поднаслов: „Ка Словенској империји“, 181-182.

је суштинска одговорност индоевропске *forma mentis* која се најбоље очувала код словенских народа. Са највишег или идеалног словенског осмотришта, сав свет или свемир се предочава јединствен а сви његови конститутивни елементи су међузависни. Зато је један велики словенски, српски песник, Милош Црњански, певао да појава осмеха на људском лицу изазива рађање цветова у највећим даљинама, чак на Суматри. Отуда у словенским језицима речи „све“, „свет“, „свемир“ и „свето“ потичу из истог етимолошког корена⁶⁹⁾.

Такав холистички светоназор Словена изискује и одговарајућу политичку структуру. Под светлом словенског холизма очигледна је неподобност модела политичке структуре какву има Запад. Западна „парламентарна демократија“, у најбољем случају, изражава воље и потребе само једног малог и не најбитнијег дела друштвене целине. У питању је систем који једино репрезентује и монополитички привилегује класну димензију друштва. Силом таквог монопола успоставља се насилни и неприродни примат дела над целином и идеолошко-класних те партијских деоба над заједништвом. Друге и често виталније те значајније димензије друштва су потпуно запостављене и политички обесправљене, лишене права и моћи учешћа у одређивању опште политике. У суштини, све идеолошке разлике између „левице“ и „деснице“ у западним системима „парламентарне демократије“ своде се на мајушне амплитуде пореских обавеза. Отуда и смене на власти изазивају негативне последице повећања или умањења пореских обавеза. Реч је заправо о систему лажне демократије и праве партитократије, о систему који се распада пред сваким озбиљнијим изазовом...

Словенска алтернатива западној псеудодемократији је непосредна власт народа у сфери живота и потреба општина или округа те целовита заступљеност свих димензија заједнице у највишем, скупштинском облику посредовања и одлучивања. Словенска традиција налаже непосредну власт народа и у домену свих великих или битних избора, посредством народног сабора и саборског изјашњавања или одлучивања.⁷⁰⁾

У разговору са Калајићем „цар руске уметности“- како га је овај назвао, Иља Глазунов потврђује русофобију попут Шафаревича, и истиче да: „ Постоји једна масонска карта из 1902. годи-

69) Исто, 182.

70) Исто, 183.

не, где уместо Руске Империје, која је касније изобличена у СССР, стоји натпис: „Руска пустиња“. Дакле, план за уништење Русије и руског народа је одавно направљен. Према пројектима `новог светског поретка` Русија треба да постане сировинска база САД а Руси ново робље. То је вековни циљ мрачних сила, наших непријатеља. Уосталом, добро знаш да су Октобарску револуцију извели странци и плутократска интернационала...⁷¹⁾

Као што смо рекли са Калајићем су у Републику Српску, у време када се ова српска земља борила за опстанак и државотворност, долазили и водећи руски интелектуалци и јавни делатници, међу њима и водећи руски геополитичар Александар Дугин.

Дивећи се српској борби, храбрости и истрајности у остварењу државотворне идеје, Дугин је у Србима видео узор руском народу.⁷²⁾ За Русе на једном месту каже: „Руси су рођени левичари али су истовремено и рођени десничари, јер се залажу за вредности отаџбине и генетског наслеђа, природне хијерархије и Империје“.⁷³⁾

Калајић је у Владимиру Жириновском, вођи руских либерала, препознао обичног провокатора, „од мајке Русиње и оца правника“ (вероватно Јевреј), који је руском национализму наносио само штете. Таква је и његова књига са омамљујућим насловом: *Последњи скок на југ*, за коју он нема одговарајуће одговоре како би Русија држала у покорности толики муслимански свет, а да и сама не постане исламска земља.

Русофобија је, како истиче Калајић, по узору на србофобију. Он се при томе позива на Данилевског. „Опажање Данилевског да непријатељство сила Запада против Русије није покретано политичким или идеолошким разлозима потврђују и савремени освајачки походи мондијализма. Упркос свих политичких уступака Русије и процеса срамног позападњачења њене политичке природе – уз успостављање западњачке власти у Кремљу – непријатељство Запада *de facto* није смањено већ је и повећано“.⁷⁴⁾

71) Исто, Код Иље Глазунова - „Цар руске уметности“, 226.

72) Владимир Волков, француски писац руског порекла, целивао је руку Радовану Караџићу, са образложењем да је престар да би доживео обнову руске царевине и част целивања руке руског императора на трону. Види: Драгош Калајић, исто, 371.

73) Драгош Калајић, исто, 268.

74) Исто, 354-355.

Калајић се сусретао са још многим Русима, попут Јурија Владова, Никите Михалкова, Сергеја Бабурина, Наталије Нарочницкаје, Јевгенија Морозова... Велику пажњу посветио је философским и политичким концепцијама двоје последњих, посебно *Новој руској мисли* Наталије Нарочницкаје.

У књизи *Русија и Руси у светској историји, на прагу трећег хиљадулећа* Нарочницкаја потпуно разбија илузију која је дуго трајала да је Запад водио „хладни рат“ против совјетског комунизма. Водио га је заправо само и једино против Руса и руске државотворне политике: „Догма која светску политику XX века интерпретира искључиво као борбу либералног Запада са комунистичким СССР, успешно заклања истинске, подмукле међународне планове против Русије, у годинама Октобарске револуције, још више после Јалте и Потсдама, те сасвим скреће у другом правцу анализу савремене ситуације“.⁷⁵⁾

Крајњи циљ западњачког извоза комунистичке револуције у Русију тада је уочио и патријарх Тихон, чије речи Нарочницкаја наводи: „Тајанствена, али по свом деловању страшна сила окомила се на Крст Господа Исуса Христа. Светска моћна антихришћанска организација активно тежи да заведе свет и устремила се на Православну Русију.“⁷⁶⁾

За Нарочницкају марксизам је „рођак европског либерализма“: „И либерализам, као и марксизам, уклањају нације из историје. Главни инструмент мондијалистичке стратегије либералног правца на почетку века постали су англосаксонски интереси а после рата САД, у којима је формиран идејни и финансијски центар са глобалним тежњама...`Демократска Америка` је преко својих представника, банкара, доиста била веома толерантна према бољшевицима и пружила им је велику помоћ у средствима и револуционарним кадровима током најранијих година а затим паралелно са својим учешћем у финансирању Антантиних интервенција.“

Нарочницкаја је имала увид у америчке архиве током свог рада у ОУН, где је пронашла довољно доказа да су силе Запада подржале „космополитске“ снаге унутар СССР и „затезале обруч (око СССР) при најмањем испољавању историјски наслеђеног националног и државног начела“. Оне су „отварале своја врата и прима-

75) Калајићев цитат из књиге Наталије Нарочницкаје: *Русија и Руси у светској историји, на прагу трећег хиљадулећа*, Исто, 375.

76) Исто

ле у своје подмукле загрљаје (као недавно) увек приликом подривања или губљења тих начела...Не допустити обнову континуитета руске историје – то је главни смисао западне политике у односу према СССР (и данас Русији)⁷⁷⁾

Руси – истиче Нарочницакаја - одбијају мондијалитичку идеологију: „У националној самосвести православног традиционалисте, главна компонента је осећање историјског трајања, снажан доживљај припадности не само и не толико конкретної страни или режиму у животу свог народа већ целокупної историји Отаџбине, њеној будућности, и то ван граница сопственог живота“⁷⁸⁾

Почетак обнове

Калајић поставља оправдано питање: „...с обзиром да су агенти и медијуми атлантског Левијатана успели да освоје главна места одлучивања у Кремљу, зашто он губи драгоцену време па и енергије, настојећи да скрши српски отпор, уместо да одмах покрене разарање Русије и освајање „срца света“ (Макиндеров Heartland), без кога је, дугорочно гледано, његов паразитски опстанак немогућ? Уосталом, Јељцинову „одбрану“ Русије од просовјетских искушења, државни секретар САД, Џ. Бејкер, је 24. маја 1992. године овако оценио: „Оно што ми желимо да постигнемо су независне државе, не само Русије и у Русији, не само Москве и Санкт Петербурга, него и Урала, Сибира и Далеког истока“. Претходно је 16. децембра 1991. рекао како САД треба да предводе „искоришћавање богатих људских и материјалних извора тих огромних земаља за ствар слободе уместо тоталитаризма, како би на тај начин неизмерно ојачали безбедност, просперитет и слободу Америке и света“. Слично је у својој Великој шаховској табли говорио Бжежински.

Одговор на постављено питање свакако има у виду оружане снаге Русије, којима западни Левијатан није овладао, иако је овладао руском политичком хијерахијом, те иако је разбио и део државне безбедности, али не сву.

„По свему судећи- указује Калајић - суверено управљајући руском државом посредством марионетске владе и одговарајућих русофобских председника – од Гајдара и Чубаиса до Њемцова и Ки-

77) Исто, 376.

78) Исто, 377.

ријенка – стратеги атлантског Левијатана су вероватно процењивали да је рат против Русије *de facto* добијен те да не треба журити у обзнањивању његовог исхода, тим пре јер би тако нешто могло да изазове трауматичне и насилне реакције руске армије и руског народа, хаос, устанак и угрожавање живота истурених „тројанских коња“.⁷⁹⁾

Време и политички и геополитички процеси који су уследити показали су колико је Калајић био успешан аналитичар и антиципатор будућих догађаја. Одлично је познавао политички менталитет западних геополитичких конквистадора. У једноме су се очигледно преварили, као и њихови пулени - русофобски олигарси, а то је у избору Јељциновог наследника, јер су мислили да то место повере неком „дрчном стручњаку из редова бивше КГБ, с одговарајућом мрежом познанстава и утицаја“. Дакле, тражили су некога који ће „знати како обуздати и кротити растућа незадовољства народа, неко способан да њима и отетом благо обезбеди мир, заштиту и имунитет спрам сваког судског процеса“.⁸⁰⁾ И преварили се!

Калајић је добро уочио да КГБ спасава Русију. „Користећи хвале глобализације, које шире произвођачи јавног мњења Запада, Путин је супротно атлантским саветима и `превремено` покренуо унутрашњу, руску глобализацију, укрупњавање великих предузећа у корпорације те успостављање и учвршћивање државних монопола. Ту почива и дубљи смисао његове борбе против олигарха: реч је о борби за повраћај виталних грана привреде под државни надзор, уз афирмацију државног монопола, односно државне одговорности и управе над будућношћу и судбином руског народа.“⁸¹⁾ Свакако да је и ванредан раст војноодбрамбених моћи Русије под Путином један од кључних знакова, поред њених богатих енергетских и других природних ресурса, великог повратка Русије на место велике силе.

Стога је разумљиво кад Калајић каже: „Сва Европа је у Русији“. Европску оријентацију Русије налазимо и код Путина, који каже: „Русија је једном половином у Европи а другом у Азији, али наша култура је европска и највећи део економских односа се остварује с Европом. Извесно је да пазимо и на односе с Америком и Далеким истоком, али наша будућност је Европа“.⁸²⁾

79) Исто, 407.

80) Исто, 409.

81) Исто, 415-416.

82) Калајић, према: *Corriere della Sera* од 4. новембра 2003.

Европску усмереност Русије Калајић налази и код Достојевског. Наиме, у роману *Младић*, кроз исповест искуства грофа Версилова, стеченог у борби против париских комунара Фјодор Михаилович Достојевски нам непосредно пружа најдубље одређење руског човека: „Једино је Рус, и то чак и у наше време, дакле још много пре но што се буде свео општи рачун – стекао способност да буде у највећој мери Рус баш тада кад је у највећој мери Европљанин. У том и јесте битна национална разлика између нас и свих осталих, и у том погледу смо ми нешто потпуно засебно. У Француској сам Француз, са Немцем Немац, с античким Грком сам Грк и, тим самим, у највећој мери Рус. Тим самим сам прави Рус и најбоље служим Русији, зато што носим њену главну мисао“.⁸³⁾

Калајић је *Европљане* налазио међу просвећеним Италијанима, Французима, Немцима, који су разумели потребу да се одупру „америчком злу“ које од Другог светског рата управља европским пословима и онемогућава успостављање слободног европског ентитета, али је европску идеју и могућност њене обнове и остварења видео тек у Русији. Руска европска идеја, а то пре свега значи слободну Русију, „окупира“ је многе руске интелектуалце, још за време Горбачовљевог и Јељциновог државног слома, а поготово доласком на власт Владимира Владимировича, када је Русија почела политички да се обнавља и уздиже.

Кад су у питању Срби и њихов политички и државни простор Калајић је у свему оптимиста. Он каже: „Видим потпуно светлу будућност српског народа, из простог разлога што ми очигледно имамо неку мисију. На нама се сломила Османска империја, на нама се сломила Аустроугарска, на нама се сломио Трећи рајх, на нама се ломи и зауставио се Нови светски поредак. То није мало у историји једног народа. Уверен сам да су у праву наши руски пријатељи попут Александра Проханова, када истиче да ће XXI век бити обележен Србијом која отвара нови цивилизацијски пут Европи. Уверен сам да је у праву и велики мађарски мислилац, филозоф историје, Томас Молнар, који каже да се данас, мислећи на рат у Босни и Херцеговини, једино Срби боре за оне вредности које су Европу учиниле великом“.

83) Драгош Калајић, Русија устаје, ИКП „Никола Пашић“, Београд, 2005, 422.

Литература

- Вукашиновић Милорад, *Суочавања. Изабрани разговори*, Нова Пазова, 2003.
- Дел Вал Александар, *Исламизам и Сједињене Америчке Државе – савез против Европе*, Београд, Службени лист СРЈ, 1998.
- Јуриј Лошчиц, „Уместо предговора“, у: Драгош Калајић, *Америчко зло*, друга књига, ИКП „Никола Пашић“, Београд, 1998.
- Калајић Драгош, *Америчко зло*, БИГЗ, 1993.
- Калајић Драгош, *Америчко зло*, књига друга, ИКП „Никола Пашић“, Београд, 1998.
- Калајић Драгош, *Последњи Европљани*, Апостроф, Београд, 2001.
- Калајић Драгош, *Русија устаје*, ИКП „Никола Пашић“, Београд, 2005.
- Охотин Леонид, „Тржишна идеологија Звери“, *Дуга*, бр. 494, Београд, 1993.
- Суботић Момчило, *Хрвати и Босна. Геополитичке замисли у Хрватској према Босни и Херцеговини*, Бели анђео, Шабац, 2002.

Момчило Subotic

ON POLITICAL THOUGHT OF DRAGOS KALAJIC

Resume

Dragos Kalajic (1943-2005) was „a renaissance-type“ Serband unique figure onSerbian and European cultural and public scene, thanks to his spirit, physical appearance and sophisticated style of presentation of his broad and comprehensive thought. By Kalajic’s education he was an artist – painter and art critic and by his own choice his vocation was a journalist, publicist and geopolitician - an author of numerous texts dedicated to a phenomenon of „New World Order“ and its consequences on the region of former Yugoslavia.Kalajic was actively involved in defense of Serbian people in the Republic of Srpska Krajina and

Republika Srpska during disintegration of second Yugoslavia, both in the war battlefield with Serbian fighters and in the world public scene presenting historical background of the Yugoslav conflict. Certainly Kalajic was one of the most responsible Serbian intellectuals for introducing Serbian side of the war conflict-story to patriotic Russian intellectuals who, as members of the Society of Russian-Serbian friendship visited first battlefield lines admiring courage and patriotism of Serbian fighters. In the words of these Russian friends, they defended not only Serbian people but also Russia at the same time. As a famous Serbian intellectual and opponent to the beast of the „new world order“ during 1990's Kalajic visited Russia several times. There he lectured and held conversations with Russian writers, artists and other patriotic intellectuals regarding the way for Russia how to get rid of foreign Rusophobic government's menace not only for spiritual and material devastation of this parent state of Slav people, but also the menace for a total disappearance of this great state.

Also, Kalajic's public activity included his appearances on TV and so there were some of his unforgettable appearances in a TV-serial Mont Blanc in which in several episodes he lectured on following topics: a) What is geopolitics?; b) On Curtius Malaparte; c) On European Krajina; d) A Prediction, among which an exceptionally impressive appearance was his almost two-hour long public TV-lecture On American Evil. Each one of these lectures Kalajic used to open with a greeting „God help us, brothers and sisters Serbs and other true Europeans“ and finish it with the greeting „Self-respect is a basis of any proper self-confidence.“ Before presentation and analysis of Kalajic's books it is necessary to say several words on each of these Kalajic's lectures.

In his book On American Evil Kalajic defined it as „a synthesis of a Judeo-protestant concept of economy, anarchic individualism and principles of civil society in which the reign of a third social class had got transformed itself into plutocracy.“ In the vastness of „the new continent“, far away from restraining norms of European culture and morality, this explosive mixture had grown to planetary-scale extent, openly gaining pathological features and traits on the way. First victims of the American evil were magnificent cultures of native people, who had been exposed to brutal spiritual and biological genocide. Second murderous wave of violence shattered „the Southerners“ who inherited from Europe „an archaity of agricultural

feudal way of life which had been formed long time before the French Revolution...“

Kalajic spoke on similarity between liberalism and real-socialism and marxism. „Real-socialism and liberal-capitalism are two only seemingly antagonistic systems, but in reality they are two complementary systems of the same civilisation of quantity, which aim toward destroying of everything holy, divine and noble in a man and in the world.“⁸⁴⁾Liberalism derived from protestant and Judaic religio – as Max Weber and Werner Zombart taught, and so liberal capitalism flourishes more in Protestant states than in Catholic states, in particular more in them than in Orthodox states.“

This statement has become more than popular nowadays and it could be useful to Serbian politicians, economists and ideologists who are blindly devoted to the European Union and its struggling economy. Since the Second World War Europe has been under American control and the European Union is American creation.

In his first book on the American evil Kalajic analyzed the question of the Serbs and Serbia in the process of globalization, having taken into consideration that Serbia and Serbian lands were considered to be a hindrance for political and geostrategic objectives of the United States of America. The Serbs are considered to be the hindrance because they oppose destroying of international law and internationally recognized states which had been established following the victory over nacism and fascism, and because they oppose destroying of European order based on a state-national principle. They are considered to be the hindrance because they, along with the Russians, stand as witnesses of ancient European values, as seen by Kalajic, by supporting a De Gaulistic Europe – from Lisboa to Vladivostok. They are considered to be the hindrance because they are „last Europeans“. Perhaps it is the reason why George Bush Senior once stated that „Serbia is a greatest threat to security and economic and political interests of the United States of America.“

Kalajic referred to Serbian tendencies and experiences with the statehood when reminding that in case of the Serbs a state is a greatest form and political expression of national community. The Serbs are completely unfamiliar with Western liberal-capitalist formula of the state as a denominator and regulator of relationships within a mechanical society, the mechanical union of individual interests

84) Ibid, 173

in a constant war for personal profit and selfish benefit. Kalajic noted also bad experiences of the Serbs with multiparty parliamentary democracy which would, as he underlined, become even worse in a new period which was to follow after that period.

Kalajic presented an unnatural alliance of the USA and Islamism as directed against Christian Europe, referring to Alexander Del Val's book Islamism and the United States of America – an Alliance against Europe. In a chapter entitled „Islamism and Protestantism“ the author, when referring to Max Weber's statement on similarity between Islamism and Protestantism, presented also similarities between relevant mondialistic and Islamic ideology. Del Val underlined that: „... the spirit of Islam was substantially identical (to Protestant one.) It is equally imperialistic as Anglo-Saxon puritan Protestantism, equally having derived from one Judeo-Christian heresy, having, beside it, a same ambition to submit whole planet to an universal and totalitarian theological-political system. Just like the Islamic world, the New World, too, with the force of its philosophical-political and spiritual basis, is anti-European and revolutionary in a most self-destructive sense of the word. American spirit is substantially against old Europe. Europe has steadily remained a living challenge which needs to be overthrown, a territorial and ethnical starting point of the betrayal, which in a certain way is the establishment of the New World, constantly rebelling against its own roots. Europe has to be destroyed because she is the Old World.“

Instead of liberal capitalism, Kalajic opted for another one, a more purposeful, more profitable and more perspective capitalism, a so-called Rheine capitalism or the capitalism of German tradition which had derived from German real-history school of economy, from Friedrich Liszt, and which succeeded to revive Prussia by its system and make Germany, once in the past one of poorest states, to become one of most powerful economic powers in the world. This had been the model of capitalism which was implemented in Japan with great success, and also in China, also with great success.

Russia is rising is a book written as a result of Kalajic's encounters and conversations with some of most significant Russians in the field of arts, science, politics and public life and which were recorded in famous newspapers and magazines in Serbia, mostly in a magazine Duga. This book can be read „also as a testimony on a revival of organic and fatedly formed Serbian-Russian relations deriving

from deep feelings of kinship and historical communion which is above any politics and some relevant criterium „friend-enemy.“ In the book Kalajic presented a conflict between Russian „westerners“ and „slavophiles“ which can decide either revival or downfall of Russia. Kalajic unconditionally believed in the victory of the slavophiles in the battle for the revival of the idea and state of Russia.

In case of opposite, „the westerners“ would win and Russia would lose. It is confirmed by historical experiences, because „the westerners“ always wanted to transform Russia into one of provinces of modern civilization of the West under the formula of masonic „new world order“, liberal-capitalist world market or communist „internationala“ of proletariat. In contrast to them, on the other side of the dissidence, „the slavophiles“ underlined values of Russian identity and were determined that Russia, with the example of its own revival, would save Europe from the downfall immanent to modern civilization of the West.

Kalajic found Europeans among enlightened Italians, French, Germans who understood the need to resist „American evil“, but he viewed European idea and possibility of its revival only in Russia. Starting from the time of Gorbachov and Jeltsin’s state downfalls, and in particular starting from the time when Vladimir Vladimirovic became a leader and Russia started her political revival and development, leading Russian intellectuals have supported Russian European idea, which, first of all, implies a free Russia. Along with the process of strengthening of Russia Europe strengthens, too – this is a leading Kalajic’s thought.

Key words: United States of America, American evil, Europe, The last Europeans, Serbs, Serbian lands, Russia.